

Vážený návštěvníku,

vítejte v soustavě Epsilon Eridani.

Navzdory všem tragickým událostem doufáme, že váš pobyt bude příjemný. Tento dokument jsme sestavili pro vaši informaci, abychom vám objasnili některé klíčové události z naší nedávné minulosti. Chceme vám usnadnit vstup do společnosti, která může být výrazně odlišná od představ, jež jste získal před odletem ze své domovské planety. Podstatné je, abyste si uvědomil, že před vámi k nám přiletěli také jiní návštěvníci. Jejich zkušenosti nám pomohly upravit tento dokument tak, aby se kulturní šok minimalizoval. Zjistili jsme, že snahy přehlížet skutečnost či zlehčovat pravdu o tom, co se zde stalo – co se vlastně stále děje –, jsou v důsledku škodlivé a že nejlepší přístup, založený na statistické studii případů jako váš, je představit fakta tak otevřeně a upřímně, jak jen je to možné.

Plně si uvědomujeme, že zpočátku nám nejspíš vůbec neuvěříte, možná budete dokonce rozhořčen, a potom se pravděpodobně na dlouhou dobu odmítnete smířit se skutečností.

Tyto reakce jsou zcela obvyklé. Je důležité, abyste to měl na paměti.

Rovněž je důležité neztrácet naději, neboť časem se přizpůsobíte a přijmete pravdu. Může to trvat dny, dokonce celé týdny či měsíce, ale kromě výjimečných případů k tomu určitě dojde. Pak se možná ohlédnete zpět na toto období a zalitujete, že jste se nesnažil vyrovnat se situací usilovněji. Pochopíte, že bez tohoto smíření se nemůžete cítit opět šťastný.

Dovolte nám proto, abychom začali s tímto procesem okamžitě.

Rychlost světla omezuje komunikaci uvnitř sféry kolonizovaného vesmíru, zprávy z ostatních slunečních soustav jsou nevyhnutelně zastaralé, často celé desítky let i více. Vaše informace o hlavní planetě naší soustavy, Žlutozemi, proto již nepochybně neplatí.

Určitě víte, že po více než dvě staletí – ve skutečnosti až do nedávné minulosti – prožívala Žlutozemě období, které současní historici nazývají belle époque. Byla to éra nebývalého sociálního a technického rozkvětu, skutečný zlatý věk. Forma naší vlády a společenského zřízení byla všemi bez výjimky považována za dokonalou.

Žlutozemě a její dceřiné kolonie v jiných slunečních soustavách nastartovaly nespočet úspěšných projektů, kromě jiného náročně vědecké expedice k samotným hranicím vesmíru známého lidem. Vizionářské sociální experimenty probíhaly jak na Žlutozemi, tak na Třpytném pásu, včetně kontroverzní, avšak průkopnické práce Calvina Sylvesta a jeho následovníků. V plodném ovzduší žlutozemského skleníku inovace se rozvinuli a vykvetli velcí umělci, filozofové a vědci. Zkoumaly se odvážné techniky neurotransformací. Ostatní lidské kultury chovaly ke Spojeným nedůvěru, ale Demarchové se neobávali využít pozitivní aspekty jejich metod povýšení vědomí, proto jsme se Spojenými navázali kontakt, a oni nám umožnili přístup k jejich technologiím. Díky jejich pohonu mezihvězdných lodí jsme mohli osídlit mnohem větší počet soustav než kultury, které si vytvořily méně kvalitní sociální model.

Byla to vpravdě velkolepá doba. Očekával jste, že také vy do ní po příletu vstoupíte.

Naneštěstí to však již není pravda.

Před sedmi lety postihla naši soustavu epidemie. Dodnes není jasné, odkud k nám zamířila, ale je téměř jisté, že tavomor sem byl zavlečen na palubě lodi, možná v latentní formě, aniž by o tom posádka věděla. Mohl dokonce dorazit o celá léta dříve, než se projevil. Pravdu se nejspíš nikdy nedozvíme, neboť co nezničil mor, to bylo zapomenuto. Obrovské úseky digitálně zpracované planetární historie byly vymazány nebo zkomoleny. V mnoha případech zůstává nedotčena pouze lidská paměť... Ale lidská paměť je krátká.

Tavomor zaútočil na samotnou dřevň naší společnosti.

Nebyl to v podstatě biologický ani softwarový virus, ale zvláštní proměnlivé spojení obou. Původní kmen moru se nepodařilo izolovat, ale domníváme se, že v čisté formě připomíná nanostroje podobné molekulárním stavitelům, užívaným v naší vlastní technologii medistrojů. Nelze pochybovat, že je vesmírného původu. Ať jsme proti němu použili cokoli, nedokázali jsme nic víc než ho na nejvyšší zpomalit. Častěji však náš zásah jenom zhoršil průběh. Mor se adaptuje na útočníky, ohočí si naše zbraně a obrátí je proti nám. Vypadá to, jako by ho vedla skrytá inteligence. Netušíme, zda byl namířen proti lidstvu, nebo zda jsme jenom měli obrovskou smůlu.

Ze zkušenosti víme, že v tomto okamžiku začnete celý dokument považovat za podvrh. Rovněž se prokázalo, že když to popřeme, urychlíme proces přizpůsobení o malý, ale statisticky významný faktor.

Tento dokument není podvod.

Tavomor nás skutečně napadl a jeho účinky byly mnohem horší, než jste si právě nyní schopen představit. Mor se projevil v době, kdy byla naše společnost přesycena triliony drobných strojů. Nemyslely, nestěžovaly si, oddaně nám sloužily jako dárci života a tvarovači hmoty, a přesto jsme jim stěží věnovali jedinou myšlenku. Neúnavně se hemžily v naší krvi. Bez ustání se lopotily v našich buňkách. Shlukovaly se v našich mozcích, spojovaly nás všechny do jednotné sítě demarchátu, která umožňovala téměř okamžité rozhodování. Pohybovali jsme se virtuálním prostředím, vytvořeným přímou manipulací se sensorickými mechanismy mozku, nebo jsme se nechali naskenovat a uložit do počítačových systémů rychlých jako blesk. Při výstavbě města jsme tvarovali hmotu velikosti hor, vytvářeli z ní hotové symfonie, a stačilo jedině lusknutí prstů, aby se roztančila jako zkrocený oheň. Pouze Spojení udělali krok blíž k božství... A někteří tvrdí, že jsme nebyli daleko za nimi.

Stroje vystavěly na orbitě městské státy z kamene a ledu, pak v jejich nitru přivedly inertní hmotu k životu. Inteligentní stroje městské státy spravovaly, řídily všech deset tisíc habitatů Třpytného pásu, kroužících kolem Žlutozemě. Stroje udělaly z Kaldery to, co byla, vytvarovaly neosobní stavby do pohádkové krásy.

To všechno je pryč.

A bylo to ještě horší. Kdyby mor zničil pouze naše stroje, zemřely by miliony lidí, ale taková katastrofa by se ještě dala zvládnout, dokázali bychom se vzpamatovat. Jenže tavomor se nespokojil s pouhou destrukcí, vstoupil do oblasti mnohem bližší umění, ačkoli ojedinele zvráceného a sadistického. Způsobil, že se naše stroje začaly nekontrolovatelně vyvíjet – alespoň mimo naši kontrolu – a vytvářet nové bizarní symbiózy. Z budov se staly děsivé noční můry, uvěznily své obyvatele dřív, než mohli uniknout z jejich smrtícího objetí. Stroje v našich buňkách, krvi a hlavách rozlomily pouta – spojovaly se s námi, kazily živou hmotu. Lidé se proměnili ve třpytivé larvální fúze masa a strojů. Když jsme pohřbili mrtvé, rostli dál, spojovali se navzájem a splývali s městem.

Byla to hrůzná doba.

Dosud trvá.

A přesto, jako každá opravdu důmyslná nákaza, také tavomor si dával pozor, aby zcela nevyhubil hostitelskou populaci. Desítky milionů lidí zemřely, ale desítky milionů jiných si našly útočiště, skryly se v hermeticky uzavřených enklávách ve městech nebo na orbitě. Jejich stroje uposlechly destruktivní příkazy pro případ nebezpečí, přeměnily se v neškodný prach, který byl bez následků vyplaven z těla. Lékaři pilně odstraňovali implantáty z hlav dřív, než se k nim mor dostal. Jiní občané, natolik silně spjatí se svými stroji, že se jich nedokázali vzdát, hledali záchranu v mrazicích jednotkách. Nechali se dobrovolně pohřbit v zapečetěných obecních kryokryptách... anebo zcela opustili soustavu. Mezitím se desítky milionů dalších nešťastníků valily do Kaldery z orbity,

prchaly před destrukcí, která zachvátila Třpytný pás. Byli mezi nimi nejbohatší lidé soustavy, náhle stejně chudí jako všichni uprchlíci v kterémkoli období dějin. Avšak to, co našli v Kaldeře, jim stěží mohlo poskytnout útěchu...

– Výňatek z informačního dokumentu pro návštěvníky, zdarma rozšiřovaného v kosmu kolem Žlutozemě, 2517

1

Než jsme s Dieterlingem dorazili k patě Mostu, padal už soumrak.

„Jednu věc bys měl o Krvavé ruce Vasquezovi vědět,“ upozornil mě Dieterling. „Nikdy mu tak neříkej do očí.“

„Proč ne?“ zeptal jsem se.

„Protože ho našťveš.“

„Ty v tom vidíš nějaký problém?“ Zpomalil jsem jednokolák a zaparkoval v řadě různorodých vozidel na jedné straně ulice. Vypnul jsem stabilizátory, přehřátá turbína páchla jako rozpálená hlaveň. „Odkdy si děláme starosti s city nějakých mizerů?“

„Tentokrát bys měl být nadmíru opatrný. Vasquez možná není nejjasnější hvězda na zločineckém nebi, ale má přátele a výjimečně kladný vztah k sadismu. Tak se snaž držet zpátky.“

„Neboj, jenom na něj trošku vycením zuby.“

„Tak dobře, ale hleď při tom moc nezastříkat podlahu krví, zkusíš to?“

Vystoupili jsme z jednokoláku. Málem jsme si zlomili krky, jak jsme zírali na Most. Byl to můj první výlet do demilitarizované zóny, natož do Nueva Valparaíso, proto jsem ho na vlastní oči ještě neviděl. Už nejmíň patnáct dvacet kilometrů před městem vypadal nesmyslně velký. Labuť klesala k obzoru, napuchlý rudý kotouč se žhavou oblastí blízko středu, ale pořád bylo dost světla, abych postřehl mostní pás a tu a tam zahlédl drobné korálky výtahů, které po něm šplhaly do kosmu nebo sjížděly k zemi. V té chvíli mě poprvé napadlo, jestli jsme nepřišli pozdě, zda Rejvič už nestihl odjet některým vagonem, ale Vasquez nás ujistil, že muž, po němž pátráme, je pořád ve městě, dává si do pořádku bohatou pozůstalost na Skyově vítězství a převádí kapitál na netermínovaná konta.

Miguel Dieterling obešel jednokolák dozadu – přeplátované pancíře dodávaly rondelu vzhled stočeného pásovce – a hřmotně otevřel nevelký zavazadlový prostor. „Hergot, málem jsem zapomněl na pláště, brácho.“

„Doufal jsem, že zapomeněš.“

Jeden mi přihrál. „Hoď to na sebe a nestěžuj si.“

Natáhl jsem si plášť přes oblek, který jsem měl na sobě. Šosy se mi skoro couraly ve špinavých kalužích, ale přesně takhle je nosili aristokrati, jako by ostatní vyzývali, jen ať se jim na ně odváží šlápnout. Dieterling se taky zabalil do pláště, začal proklepávat vzorkovnici plasticky vytlačenou kolem rukávu a znechuceně se mračil. „Ne. Ne... ne. Hergot, ne. Zase ne. Ani tohle ne.“

Stiskl jsem namátkou jeden vzorek. „Tenhle ti sluší. Vypadáš ohromně. Přestaň si vymýšlet a dej mi bouchačku.“

Pro svůj plášť jsem si už vybral perlově šedý odstín, protože jsem doufal, že na tomhle pozadí nebude zbraň tak vidět. Dieterling zalovil pod pláštěm, vytáhl ze saka malou pistoli a podal mi ji, jako by mi jen tak mimochodem nabízel balíček cigaret.

Ve zpola průsvitné pistolce se dal pod hladkým netříštivým polymerem postřehnout zákal drobných součástek.

Byla to mechanická zbraň vyrobená z uhlíku, hlavně z hyperdiamantu a trochy fullerenu kvůli snížení tření a akumulaci energie v pružině. Žádné kovy, explozivní látky ani elektronické obvody. Pouze komplikovaná soustava pák, per a ozubených koleček, jako mazivo fullerénové kuličky. Nabíjely se do ní diamantové šipky, po průchodu drážkovanou hlavní stabilizované rychlou rotací. Pohybovou energii dodávaly střele spirálové pružiny z fullerenu, stočené málem k prasknutí. Pistole se natahovala klíčkem jako mechanická myš. Neměla mířidla, stabilizační systémy ani podporu pro sledování cíle – nebyly důležité.

„Neříkal jsem, že seženu něco báječného?“ zeptal se Dieterling.

Strčil jsem pistoli do kapsy pláště. Nikdo z kolemjdoucích si zbraně nevšiml. „Musí to stačit.“

„Stačit? Zklamal jsi mě, Tannere. Tahle věčička je neobyčejně, ďábelsky krásná. Dokonce jsem přesvědčený, že má nesporné lovecké přednosti.“

Typický Miguel, pomyslel jsem si. Každou situaci vždycky posuzuje jako lovec.

Pokusil jsem se zasmát. „Vrátím ti ji v celku. Pokud ne, aspoň vím, co ti mám dát na Vánoce.“

Zamířili jsme k Mostu. Nezáleželo na tom, že jsme v Nueva Valparaíso ještě nebyli. Na Skyově vítězství vyrostla většina velkých měst podle stejného plánu, takže nám byly ulice povědomé, včetně názvů. Původní planetární osídlení vznikala podle typické trojúhelníkové sítě rozpínající se kolem centrálního trojúhelníku o délce stran zhruba sto metrů, z jehož vrcholů vedla trojice hlavních tříd, které protínaly rohy okolních, postupně se zvětšujících trojúhelníků, dokud strohou geometrií nenahlodaly přestavěné čtvrtě a nahodile zbudovaná předměstí. Osud trojúhelníku uprostřed závisel převážně na tom, kolikrát bylo město okupováno nebo bombardováno. Pouze zřídka zbyla zřetelná stopa po člunu s delta-křídlem, kolem něhož se sídliště rozrostlo.

Nueva Valparaíso vzniklo stejně a ulice nesly obvyklá jména – Omdurmanova, Norquincova, Armestova a podobně –, ale středový trojúhelník kryla střecha pozemního terminálu. Pro obě znesvářené strany znamenal Most dostatečný přínos na to, aby přečkal běh dějin bez poškození. Zvedal se kolmo vzhůru ze základny o třísetmetrových stranách, černý jako lodní trup, podél spodních pater posázený nádory hotelů, restaurací, kasin a nevěstinců. Ale i kdybychom na Most neviděli a nevěděli, kde stojí, poznali bychom podle charakteru staveb, že se nacházíme ve starém osídlení poblíž místa přistání. Přestože se půldruhého staletí architektonických vrtochů pokusilo budovy vyšperkovat,

nepodařilo se zamaskovat, že byly poskládány z kontejnerů, v nichž byl shazován náklad.

„Hele,“ ozvalo se ze stínu v portiku, „Tanner podělanej Mirabel.“

Chlápek se opíral o sloup, jako by neměl nic lepšího na práci než pozorovat bzučící hmyz. Zatím jsem s ním měl tu čest jenom prostřednictvím telefonu nebo videa a naše rozhovory byly natolik stručné, jak jen to šlo. Čekal jsem někoho alespoň o chlup vyššího a o hodně chlupů důvěryhodnějšího. Měl na sobě podobný volný plášť jako já, jenže jemu jako by měl každou chvíli sklouznout z ramen. Zažloutlé zuby si nechal zbrousit do špiček, špičatou bradu měl zarostlou nestejným strništěm a dlouhé černé vlasy si česal dozadu z nízkého čela. Pokuřoval cigaretu, kterou držel v levé ruce, pravačku schovával v boční kapse a nezdálo se, že by nám ji hodlal ukázat.

„Vasquezi,“ oslovil jsem ho, aniž bych dal najevo překvapení, že nás vystopoval, „mám tomu rozumět tak, že máš člověka, kterého hledáme?“

„Hele, klídek, Mirabeli. Ten chlap si ani neucvrnkne, abych nevěděl, kolik toho bylo.“

„Pořád se moří se svými finančními záležitostmi?“

„Jo. Víš, jaký sou tyhle bohatý děcka. Musej se starat o prachy, chlape. Kdyby šlo o mě, vylítl bych po tomhle Mostě jako pšouk z větráku.“ Píchl cigaretou směrem k Dieterlingovi. „Ty seš Had, že jo?“

Miguel pokrčil rameny. „Když to tvrdíš.“

„Lovení hadů je fakt frajeřina, Hade.“ Strčil si cigaretu mezi rty a levačkou napodobil výstřel z pistole, nepochybně měl na mušce pomyslného pythona. „Nemohl bys mě protlačit na váš příští loveckej vejlet?“

„Nevím, nevím,“ odpověděl Dieterling. „Živou návnadu obvykle nepoužíváme. Ale promluvíme se šéfem, třeba udělá výjimku.“

Krvavá ruka Vasquez na nás blýskl špičatými zuby. „Seš legrační chlápek, Hade. Mně se teda zamlouváš. Jenže děláš pro Cahuella,

tak se mně musíš zamlouvat. Mimochodem, jak se mu vede? Zaslouchl sem, že dopadl mizerně jako ty, Mirabeli. Vlastně sem zaslouchl nějaký zlomyslný kecy, že už to má za sebou.“

Cahuellova smrt nepatřila k informacím, které jsme měli v úmyslu roztrubovat, dokud si pořádně nepromyslíme, jaké to bude mít důsledky, ale tahle novina zřejmě dorazila do Nueva Valparaíso dávno před námi.

„Udělal jsem, co se dalo,“ zabručel jsem.

Vasquez rozvážně a chápavě přikývl, jako by se právě ukázalo, že nějaké jeho posvátné přesvědčení je pravdivé. „Jo. Něco takového sem zaslouchl.“ Položil mi ruku na rameno, prsty s cigaretou natáhl co nejdál od šedivé látky pláště. „Zaslouchl sem, žes šoféroval přes půlku planety bez jedné nohy, jen abys Cahuella a tu jeho podělanou čubku dovezl domů. Na bejvalýho ostrostřelce je to fakticky hrdinství. Povíme si to nad sklínkou pisco a Had si mě zatím zapíše na příští vejlet do džungle. Souhlas, Hade?“

Vyrazili jsme směrem k Mostu. „Nemyslím, že je na to teď vhodná chvíle,“ prohlásil jsem. „Aspoň ne na to pití.“

„Jak sem řekl, klídek.“ Vasquez šel před námi s jednou rukou v kapse. „Já vás nechápu, chlapi. Stačilo by jediný slovíčko, a Rejvič by už nebyl problém, ale mastnej flek. Moje nabídka pořád platí, Mirabeli.“

„Musím ho zlikvidovat sám, Vasquezi.“

„Jo. Přesně to sem taky zaslouchl. Něco jako podělaná krevní msta. Tys něco měl s tou Cahuellovou čubkou, že jo?“

„Bystrost není zrovna tvou silnou stránkou, co, Krvavá ruko?“ Všiml jsem si, jak sebou Dieterling trhl.

Ušli jsme mlčky ještě několik kroků, než se Vasquez zastavil a postavil proti mně. „Co sem to zaslouchl?“

„Nevíš, že se ti za zády říká Krvavá ruka Vasquez? Přesně to jsem zaslouchl zase já.“

„Co je ti po tom, jak se mi říká?“

Pokrčil jsem rameny. „Vlastně nic. Na druhé straně, co je tobě po tom, jestli jsem měl něco s Gittou?“

„Tak jo, Mirabeli.“ Dlouze zabafal z cigarety. „Myslím, že si rozumíme. Nemám rád, když se mě lidi ptají na některý věci, a ty nemáš rád, když se zase tebe lidi ptají na některý věci. Třeba ses s Gittou vychrápal nebo nevychrápal, to já nevím, chlape.“ Sledoval, jak jsem se nasupil. „Ale jaks řekl, nic mně po tom není. Už do toho nebudu štourat. Ani na to nepomyslím. Ale udělej mi laskavost, jo? Neříkej mi Krvavá ruko. Víím, že vám Rejvič udělal v džungli něco hodně zlého. Slyšel sem, že to nebyl žádněj vejlet a žes tam málem zkapal. Ale jedno si ujasníme, jo? Nemáte př sílu. Moji chlapi vás mají celou dobu na mušce. Takže mě určitě nechcete naštvat. Protože kdybyste mě naštvali, mohlo by se vám přihodit něco, proti čemu by to, co udělal Rejvič, vypadalo jako podělanej piknik plyšovejch medvídků.“

„Pro jistotu,“ ozval se Dieterling, „bychom měli slova tohoto důvěryhodného muže brát vážně. Souhlasíš, Tannere?“

„Uzavřeme to tím, že nám oběma ujely nervy,“ pronesl jsem po dlouhém, těžkém tichu.

„Jo,“ řekl Vasquez, „to se mně zamlouvá. Mirabel a já sme prostě krapet nervní chlapi, proto musíme jeden jako druhěj projevit krapet vzájemnýho porozumění vůči citům toho druhýho. Skvělý. Takže než se Rejvič pohne, můžeme si loknout pisca.“

„Nechci odcházet příliš daleko od Mostu.“

„Žádněj problém.“

Vasquez nám lhostejně razil cestu mezi podvečerními chodci. V nejnižším patře budovy z kontejnerů vyhrávala tahací harmonika melodii pomalou a vznešenou jako žalozpěv. Ulici zaplňovaly spíš páry místních obyvatel než aristokratů, ale vyšňořených, jak jim to prostředky dovolovaly – bezstarostní, sebejistí, usměvaví a pohlední mladí lidé, kteří neměli jiné starosti než se rozhodnout, kam by se šli navečeřet nebo si zahrát hazard či poslechnout

hudbu. Všech se válka určitě nějakým způsobem dotkla, možná ztratili přátele nebo někoho milovaného, z Nueva Valparaíso však bylo na bojiště dost daleko, válečné vraždění nepatřilo k jejich nejdůležitějším myšlenkám. Těžko se jim dalo nezávidět a nepřát si, abych si mohl s Dieterlingem sednout do baru, zpít se pod obraz a na všechno zapomenout. Zapomenout na pistoli v kapse, zapomenout na Rejviče, zapomenout na důvod, proč jsem přijel k Mostu.

Dnes večer se venku pochopitelně procházeli i jiní lidé. Vojáci na dovolence se dali okamžitě rozpoznat, přestože na sobě měli civil, podle bojovně sestřižených vlasů, působivě vypracovaných svalů, proměnlivého chameleoního tetování na pažích a legračně opálených tváří; kolem jednoho oka, kterým obyčejně hleděli přes zaměřovací stínítko sklopené z přilby, měli bledou skvrnu. Víceméně bez omezení se tu mohli pohybovat vojáci obou zneprátelených stran, na pořádek dohlížely hlídky milice DMZ. V demilitarizované zóně nesměl být nikdo jiný ozbrojený, a tak milice v naškrobených uniformách a bílých rukavičkách vystavovala své bouchačky světu na odiv. Hlídky si nás nevšimaly, neobtěžovaly by nás, ani kdybychom neměli za průvodce Vasqueze. Dieterling i já jsme sice nejspíš vypadali jako gorily nacpané do šatů, ale s vojáky v aktivní službě by si nás nikdo nespletl. Především jsme byli moc staří, oba jsme už dosáhli středního věku. Na Skyově vítězství to v podstatě představovalo totéž co po většinu historie lidstva, od čtyřiceti do šedesáti let.

To není moc na lidský život.

Udržovali jsme se s Dieterlingem v kondici, ale ne do té míry jako vojáci v aktivní službě. Svaly vojáků vlastně ani nevypadaly jako lidské, připomínaly spíš karikatury. Za mých časů jsme aspoň mohli tvrdit, že potřebujeme pořádné svaly, abychom unesli zbraně. Výzbroj se od té doby, co jsem se stal ostroočkem, zdokonalila, ale vojáci na ulici dnes večer měli těla jako z komiksu, který

vytvořil kreslíř se sklonem k absurdní nadsázce. V poli celkový efekt ještě zvyšovaly odlehčené zbraně, jaké byly nyní v oblibě. Takové hory svalů na nošení zbraní, které by uneslo i dítě.

„Sem,“ řekl Vasquez.

Zvolil jednu ze staveb, jimiž hnisalo okolí paty Mostu. Vedl nás do krátké tmavé uličky a pak neoznačenými dveřmi olemovanými hologramy hadů. Uvnitř byla kuchyně jako pro celý regiment, naplněná oblaky páry. Přimhouřil jsem oči, setřel si pot z tváře a sehnul hlavu před řadou zlomyslných pánví. Napadlo mě, jestli je Vasquez vůbec kdy na vaření použil.

Zašeptal jsem Dieterlingovi: „Proč je Krvavá ruka vlastně tak háklivý na svou přezdívku?“

„To je dlouhý příběh,“ odpověděl Dieterling, „a nejde jen o tu ruku.“

Tu a tam se z páry vynořil uspěchaný kuchař s holou hrudí, obličej zcela zakrytý plastovou dýchací maskou. Vasquez se dvěma kuchaři promluvil, zatímco Dieterling sebral něco z hrnce – ponořil prsty hbitě do vroucí vody – a zkusmo ukousl.

„Tohle je Tanner Mirabel, můj podělanej přítel,“ řekl Vasquez staršímu kuchaři. „Bejval čarostřelec, tak do něho moc nerejte. Chvilku tu zůstaneme. Přines nám něco k pití. Pisco podělanej sour. Mirabeli, seš hladovej?“

„Ani ne. A vidím, že Miguel se už obsloužil.“

„Skvělý. Ale myslím, že ta krysa není dneska nejlepší, Hade.“

Dieterling pokrčil rameny. „Už jsem jedl horší, věř mi.“ Vložil si do úst další sousto. „Hm. Vlastně je to hodně dobrá krysa. *Norvegicus*, mám pravdu?“

Vasquez nás odvedl z kuchyně do prázdného hráčského salonu. Zpočátku jsem si myslel, že jej máme jen pro sebe. Místnost byla diskrétně osvětlená, luxusně vybavená v zeleném sametu, na strategicky rozmístěných podstavcích čekaly vodní dýmky. Stěny pokrývaly malby vyvedené v hnědých odstínech, jenže když jsem

se podíval blíž, uvědomil jsem si, že to vůbec nejsou malby, ale obrazy sestavené z kousků dřeva, pečlivě vyřezaných a slepených dohromady. Jeden z těch kousků se dokonce zvláště mihotal, což znamenalo, že pochází z kůry pythoniho stromu. Téma obrazů bylo zcela obvyklé: výjevy ze života Skye Haussmanna. Pět lodí Flotily překonává prostor ze Sluneční soustavy do naší. Titus Haussmann se svítilnou v ruce spěchá tmou po velkém výpadku za synkem. Sky u otcova lůžka na ošetřovně *Santiago*, ještě než Titus zemře na zranění, která utržil při záchraně lodě před záškodníkem. Také skvěle vyvedené zločiny i slavné skutky Skye Haussmanna, včetně toho, co udělal, aby *Santiago* doletěl k naší planetě dřív než ostatní lodě Flotily – mrazicí moduly se rozlétají do kosmu jako chmýří pampelišek. A poslední intarzie znázorňovala trest, který lidé na Skye uvalili – ukřižování.

Mlhavě jsem si vzpomněl, že se to stalo někde poblíž.

Ale tenhle salon nebyl jen Haussmannovou svatyní. Ve výklencích podél stěn stály obvyklé výherní automaty, u šesti opuštěných stolů se mělo zřejmě hrát až v noci. Neslyšel jsem víc než cupitání krys někde ve stínech.

Uprostřed místnosti se zvedala polokoule, dokonale černá kupole alespoň pět metrů široká, obklopená polstrovanými křesly zvednutými na teleskopických trnožích tři metry nad podlahu. Každé křeslo mělo na jedné boční opěrce hrací ovladače, kdežto na druhé intravenózní aparát. Asi polovina křesel byla obsazena, ale postavy byly tak dokonale nehybné, jakoby mrtvé, že jsem si jich nejprve vůbec nepovšiml. Choulily se v křeslech, tváře ochablé, oči zavřené. Všechny měly ten nedefinovatelný aristokratický glanc – auru bohatství a nedotknutelnosti.

„Tady se neuklízí?“ zeptal jsem se. „Zapomněli jste je vyhodit, když jste dneska ráno zavírali?“

„Kdepak, tohle je stále inventář, Mirabeli. Hrají hru, co trvá celý měsíc, sázejí na dlouhodobý výsledky válečných tažení.“

Tedka je kvůli deštům klid. Jako by ani žádná válka nebyla. Ale měl bys vidět, když tihle holomci začnou lítat kolem.“

Na tomhle doupěti bylo něco, co se mi nelíbilo. Nešlo jen o život a dílo Skye Haussmanna v obrazech, přestože na tom měly podstatný podíl.

„Měli bychom se pohnout dál, Vasquezi.“

„Přece bys nepřišel o svý pití?“

Než jsem se rozhodl, co odpovím, vstoupil vrchní kuchař. Hlasitě funěl přes plastovou masku a postrkoval malý vozík naložený nápoji. Pokrčil jsem rameny a vzal si pisco sour, hlavou jsem kývl k výzdobě. „Sky Haussmann je tady v okolí pořád velký kšeft?“

„Víc, než si myslíš, chlape.“

Vasquez něco udělal a polokoule náhle ožila, už nebyla zcela temná, ale objevil se neobyčejně podrobný pohled na polovinu Skyova vítězství, černá obruba se zvedala z podlahy jako ještěřčí mžurka. Nueva Valparaíso byla vidět škvírou v mracích jen jako zářivá jiskra na západním pobřeží Poloostrova.

„Opravdu?“

„Lidi tady kolem sou docela zbožný. Když si nedáš bacha, mohl bys jejich víru pošlapat. Tady musí bejt člověk uctivej, chlape.“

„Slyšel jsem, že kolem Haussmanna založili jakési náboženství, ale to je asi tak všechno, co o tom vím.“ Znovu jsem kývl k výzdobě, poprvé jsem si povšiml podivně hrbolaté a zvrásněné lebky delfína. „Jak se to sem dostalo? Koupil jsi tuhle hernu od Haussmannových fanatiků?“

„Ne, vlastně ne.“

Dieterling zakašlal. Ignoroval jsem ho.

„Tak co? Že ty ses k nim dal?“

Vasquez uhasil cigaretu, stiskl si nosní můstek a nakrčil ten svůj malý kousek čela. „O co kráčí, Mirabeli? Chceš mě vytočit, nebo seš jenom nevzdělanej prevít?“

„Vlastně nevím. Domníval jsem se, že spolu vedeme zdvořilou konverzaci.“

„Jo. Jasně. A řekls mi před chvilkou Krvavá ruko jenom tak náhodou, to ti prostě jenom tak uklouzlo.“

„Myslel jsem, že jsme to už uzavřeli.“ Napil jsem se pisca. „Nechtěl jsem tě popudit, Vasquezi. Nemohlo mi však uniknout, že jsi neobvykle háklivý chlapík.“

Znovu něco udělal, jen jakési nenápadné gesto jednou rukou, jako by luskl prsty.

To, co následovalo, bylo pro oko příliš rychlé, zaznamenal jsem pouze kovovou šmouhu a závan vzduchu, který se rozletěl místností. Zpětně jsem vydedukoval, že se ve stěnách a stropě otevřela asi desítka otvorů, z nichž vylétly stroje.

Byli to automatictí strážní sršni, létající černé koule se štěrbinou na obvodu, z níž trčely tři nebo čtyři hlavně namířené na Dieterlinga a na mě. Sršni kroužili pomalu kolem nás, bzučeli jako vosy, útočnost z nich jen čišela.

Neodvažovali jsme se ani nadechnout, ale nakonec to byl Dieterling, kdo se rozhodl promluvit: „Hádám, že už bychom byli mrtví, kdyby ses na nás opravdu naštvál, Vasquezi.“

„Máš pravdu, navíc je to bezvadnej výrok, Hade.“ Zvýšil hlas. „Zapnout bezpečnostní režim.“ Potom znovu luskl prsty jako prve. „Slyšels to, chlape? Zdálo se ti to stejný, co? Jenže ne týhle místností. Kdybych systém nevypnul, poznala by příkaz, že má vyřídít všechny přítomný, kromě mě a těch zazobanců v hracích křeslech.“

„To jsem rád, žes to udělal,“ řekl jsem.

„Jo. Jen se směj, Mirabeli.“ Opět luskl prsty. „Tohle taky vypadalo stejně, že jo? Jenže ani to nebyl stejnej příkaz. Na tohle by ti sršni ustřelili ruce hezky jednu po druhý. Mám to naprogramovaný na dvanáct dalších povelů a věř mi, že po některých bych nerad viděl účet za úklid.“ Pokrčil rameny. „Takže si konečně rozumíme?“

„Myslím, že jsme pochopili.“

„Skvělý. Vypnout bezpečnostní modus. Sršni odlet.“

Stejná šmouha a stejný závan. Vypadalo to, jako by stroje prostě zmizely.

„Udělal to na tebe dojem?“ zeptal se mě Vasquez.

„Ani ne.“ Cítil jsem, jak se mi na čele perlí pot. „S opravdu výkonným bezpečnostním systémem bys měl mít už dávno prověřeného každého, kdo se dostal tak daleko. Ale domnívám se, že na nějakém večírku by to mohlo prolomit ledy.“

„Jo. Taky že jo.“ Vasquez na mě hleděl pobaveně, evidentně spokojený, že dosáhl požadovaného účinku.

„Ale současně jsem stále zvědavější, proč jsi tak háklivý.“

„Kdybys byl v mé podělaný kůži, byl bys zatraceně víc než jen háklivej.“ Pak udělal něco, co mě překvapilo. Vytáhl pravačku z kapsy natolik pomalu, abych měl dost času zjistit, že v ní nedrží pistoli. „Vidíš tohle, Mirabeli?“

Nevím, co jsem čekal, ale zařatá pěst, kterou mi předváděl, vypadala docela normálně. Nebyla znetvořená ani nijak mimořádná. Vlastně ani nebyla krvavá.

„Vypadá to jako ruka, Vasquezi.“

Když zařal pěst ještě pevněji, stalo se něco zvláštního. Z prstů mu začala kapat krev, napřed pomalu, ale pořád rychleji. Sledoval jsem, jak cáká na podlahu, rudá na zelenou.

„Proto mi tak říkají. Protože mi krvácí ruka. Zatraceně originální, co?“ Otevřel pěst, abych viděl, že mu krev prýští ze středu dlaně. „O tohle jde. Je to stigma, něco jako znamení Kristovo.“ Druhou rukou si sáhl do kapsy a vytáhl kapesník, zmuchlal ho a přitiskl na ránu, aby krvácení zastavil. „Někdy to dokážu spustit jenom silou vůle.“

„Hausmannovi sektáři tě dostali, vid’“, ozval se Dieterling. „Klidně Skye ukřižovali. Probodli mu hřebem pravou ruku.“

„Nerozumím,“ hlesl jsem.

„Mám mu to říct?“

„Jak je libo, Hade. Tenhle chlap očividně potřebuje vzdělání.“

Dieterling se otočil ke mně. „Vyznavači Haussmannova kultu se během posledního století rozštěpili na hromadu různých sekt. Jsou mezi nimi kající mniši, kteří dobrovolně podstupují bolest, jakou zakusil Sky. Zavírají se do tmy, dokud je izolace nezbaví rozumu nebo dokud nezačnou mít vidiny. Někteří si useknou levou paži, jiní se dokonce ukřižují. Občas při tom zemřou.“ Odmlčel se a pohlédl na Vasqueze, jako by ho žádal o svolení, zda může pokračovat. „Ta nejextrémnější sekta dělá ještě víc. Nestačí jim vlastní trýznění. Šíří své poselství nikoli slovem či písmem, ale indoktrinačním virem.“

„Pokračuj,“ požádal jsem.

„Museli jim ho vyrobit bioinženýři, třeba Ultrové, nebo se někdo vypravil až k Přetvářečům, aby změnili jeho chemické pochody v neuronové tkáni, to není tak důležité. Rozhodující je, že se infekce šíří vzduchem a jen málokdo je imunní.“

„Virus změní normálního člověka na sektáře?“

„Ne.“ Vasquez vytáhl novou cigaretu. „Dělá to s tebou všelijaký kejkle, ale neudělá to z tebe jednoho z nich, rozumíš? Máš představy a sny, někdy cejtíš potřebu...“ Odmlčel se a ukázal na vypreparovanou hlavu delfína trčící ze stěny. „Vidíš tu podělanou rybí lebku? Stála mě nehorázný prachy. Tohle bejval Hladkej, jeden z těch na lodi. Když mám kolem sebe tyhle podělaný krámy, uleví se mi a dostanu se z toho. Aspoň co mě se teje.“

„A co ruka?“

Vasquez řekl: „Některý viry ti můžou hodně ublížit. Měl jsem svým způsobem štěstí. Oslepneš nebo seš podělanej ze tmy nebo ti uschne a upadne celá levačka. Víš, ta trocha krve mě ani moc netrápí. Než se to rozkřiklo, tak to bylo dobrý. Fakticky jsem tím dokázal lidi pořádně vyděsit. S někým vyjednáváš, rozumíš, a najednou na něho začneš cákat. Jenže potom se rozneslo, o co jde –, že mě nakazili sektáři.“

„A lidi napadlo, jestli jsi vážně tak tvrdý chlap, jak se povídá,“ poznamenal Dieterling.

„Jo. Správně.“ Vasquez se na něj podezřívavě zahleděl. „Vybudovat si pověst, jakou mám, to chce čas.“

„O tom nepochybuju,“ řekl Dieterling.

„Jo, chlape. A takováhle pitomost ti ji na ten šup podělá.“

„Nemůžou z tebe ten virus vypláchnout?“ zeptal jsem se, než Dieterling stačil něco říct.

„Jasně, Mirabeli. Na orbitě mají hory haraburdí, který by to sfouklo. Jenže orbitu zrovna nemám na seznamu bezpečnejch míst, kam bych si odskočil na vejlet, tos nevěděl?“

„Tak s tím žiješ. Ale už to není infekční – nebo je?“

„Kdepak, žádný riziko. Teďka už nikoho nenakazím.“ Cigareta ho trochu uklidnila. Krvácení ustalo, mohl strčit zraněnou ruku zpátky do kapsy. Napil se pisca. „Někdy si přeju, abych byl pořád ještě infekční nebo abych si z tý doby schoval trochu své krve. To by byl hezkej dárek na rozloučenou, stříknout někomu pár kapek do žíly.“

„Jenže to bys dělal přesně to, co sektáři od začátku chtěli,“ namítl Dieterling. „Šířil jejich víru.“

„Jo. Já se spíš chystám šířit svoji víru, jestli někdy chytну toho podělanýho prevíta, co mně to udělal...“ Odmlčel se, jako by jeho pozornost zaujalo něco jiného. Zíral do dálky jako člověk stížený paralýzou, pak promluvil: „Ne. To v žádným případě, chlape. Tomu nevěřím.“

„Co se děje?“ zeptal jsem se.

Vasquez přestal mluvit nahlas a dál hovořil neslyšně, viděl jsem, jak pohybuje svaly na krku. Musel mít spojení se svými poskoky.

„Rejvič,“ řekl konečně.

„Co je s ním?“ zeptal jsem se.

„Ten holomek mě vypekl.“